

[Finansministeren.]

at han fører en forventet indtægt ned til 0 eller så langt ned, at man må have en fornuftig forklaring på: hvorfor venter du pludselig til næste år at gå så langt ned i indtægt?

Vi må ikke glemme, at det er ikke ligningsarbejde i den forstand, vi er vant til det herhjemme; her skal vi tænke i andre baner. Det, vi er vant til ved et ligningsarbejde, det er, at vi prøver på at finde frem til den rigtige fortolkning af lovene over for en given indkomst, prøver på at nå frem til: hvad er selve den indkomst, skatteyderen har oppebåret? Her drejer det sig om spørgsmålet: hvad forventer skatteyderen at indtjene i det kommende år? Og her kan naturligvis hverken af den højeste eller den laveste klageinstans træffes nogen retfærdig eller rigtig afgørelse med hensyn til, hvad forventningen kan være om indtægten i det kommende år. Det er til syvende og sidst kun skatteborgerens egen forventning, der her kan lægges til grund, medmindre han ikke er i stand til på fornuftig vis at redegøre for, hvorfor hans forventning er så forskellig fra hans sædvanlige, om jeg så må sige, indtægtsmønster.

Men jeg er som sagt rede til at se på det. I hvert fald er det givet, at hvis det ikke skal blive et illusionsnummer, må det være en meget hurtig klageadgang, der skal være tale om, for ellers kommer han jo alligevel til at betale af den foreløbige ansættelse, og så er der jo ingen grund til at have en klagesag på den foreløbige ansættelse et helt år og så lade den løbe over til at blive en klageadgang over den endelige ligning, når denne finder sted efter dette års udgang.

Det er givet, at folketingsudvalget må se på disse ting og også se på det problem, hr. Foged rejste vedrørende de omfattende bemyndigelser i øvrigt og med hensyn til 3 års reglens bortfald. Så vidt jeg husker, var det hr. Foged og mig, der i fællesskab fik indført denne 3 års regel, dengang man indførte den særlige indkomstskat, og jeg tror, vi gjorde det, fordi den særlige indkomstskat ikke indeholdt nogen skattefradragsret; derfor var det vor tanke, at vi kunne gå med til denne særlige indkomstskat under forudsætning af, at det blev valgfrit for skatteyderen, om han ville give afkald på skattefradragsretten ved at be-

tale efter den særlige indkomstskats principielle regler, eller han ville ordne problemet ved 3 års reglen. Derfor mener jeg, at 3 års reglen hænger meget stærkt sammen med et skattesystem, hvor vi havde denne statsskattefradragsret, altså den store almindelige skattefradragsregel, medens jeg mindst fra alle de administrative vanskeligheder, det naturligvis vil give i et kildeskatte-system, knap nok ser skatteyderens interesse nu i en 3 års regel, hvor han ellers kunne komme ind under særlig indkomstskat. 3 års reglen giver jo fuld indkomstskat over de 3 år med $\frac{1}{3}$ hvert år, eller hvordan man nu deler det pågældende beløb op. Derimod giver den særlige indkomstskat jo trods alt en lavere skatteprocent for langt, langt de fleste indtægter, end den almindelige indkomstskat over 3 år vil give. Men det er naturligvis også en af de ting, som folketingsudvalget kan skønne over og vurdere, hvad man synes er rigtigt.

Må jeg så til sidst sige til hr. Sigsgaard, at spørgsmålet om aftalen med kommunerne, som han efterlyste, står at læse i den beretning af 3. april 1968, som folketingsudvalget netop har tilstillet folketingets medlemmer. Den angår den del af udvalgsarbejdet, der havde fundet sted inden folketingsvalget, og dér vil han i bilag 3A til bilag 39 se den daværende finansministers redegørelse for de aftaler, man har indgået med kommunerne, og for den administrative tilrettelæggelse, der herefter skulle finde sted af kildeskatteordningen. Og som jeg har sagt tidligere, er der ikke ændret noget i de aftaler, der er indgået med kommunerne på disse områder.

Foged: Jeg takker ministeren for den velvilje, der er blevet givet udtryk for med hensyn til at tage spørgsmålet om en klageret op til ny behandling. Må jeg dog over for ministeren sige, at det er jo rigtigt, at det ikke er nogen ligning; det er sådan en forskudsskat. Men der er dog et par ting, der skal falde sammen: skatteyderens skønsmæssige ansættelse og de kommunale ligningsmyndigheders ansættelse, og § 32, stk. D, giver en enkelt person myndighed til ligesom at sige til skatteyderen: ja men du har nu vurderet det forkert, og derfor sætter jeg noget helt, helt andet, og den eneste appelinstans i så tilfælde er den kommunale